

РЕШЕНИЕ

№ 3987

гр. София, 16.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 30.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Я.Димитров, като разглежда дело номер **2165** по описа за **2014** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от П. С. Л., със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Изгрев”, [улица], Национален спортен комплекс, ет. 3, чрез адв. К. А., срещу Решение от 20.01.2014г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 6-и състав, по НАХД № 8272/2013г. С Решението е изменено наложеното с наказателно постановление /НП/ № 23-2306421/18.03.2013г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., административно наказание „имуществена санкция” в размер от 5 000 /пет хиляди/ лева на 2 000 /две хиляди/ лева на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 във връзка с чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/.

Касаторът оспорва решението като неправилно и незаконосъобразно. Извежда доводи за липсата на трудово правоотношение между дружеството и Г. Б. Б., престира работна сила на обект в [населено място],[жк]в качеството му на работник към „К. БГ“. Претендира отмяна на постановеното от Районния съд решение в частта, с която е наложено административно наказание в размер от 2 000 лева, респ. и на атакуваното НП.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., редовно уведомен, не се явява, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде уважена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 7638 от 07.02.2014г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 23-2306421/18.03.2013г., не са изтекли сроковете по чл. 34 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 29.01.2013г. служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., извършили проверка в обект на [фирма], с адрес: [населено място],[жк], УПИ V-588, кв. 37, а на 04.02.2013г. – проверка на дружеството по документи. Установено било, че лицето Г. Б. Б. – „общ работник“, полага труд на горецитирания обект без наличието на писмен трудов договор, за което и подписва собственоръчно декларация със следното съдържание – продължителност на полагания труд – един месец; работно време – 08-17 часа; почивен ден – неделя; възнаграждение – 20 лева на ден. Резултатите от проверката са обективирани в т. 11 от Протокол от 29.01.2013г. и 04.02.2013г., въз основа на които е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 23-2306421/04.02.2013г., връчен на същата дата. Направени са писмени възражения с вх. № 0092-1544/07.02.2013г., в които се посочва, че лицето Б. престира труд в полза на [фирма], за което обстоятелство дружеството е приложило допълнителни доказателства. Въз основа на акта е издадено атакуваното НП и е наложена имуществена санкция в размер от 5 000 лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните от СРС доказателства: свидетелските показания на актосъставителя Н. И. А. – на длъжност „инспектор“; Протокол от 29.01.2013г. и 04.02.2013г.; граждански договор № 1/31.01.2013г., сключен между [фирма] и Г. Б. Б.; други писмени доказателства, приложени по НАХД № 8272/2013г. на СРС, Наказателно отделение, 6-и състав. Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства в подкрепа на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Правилен е изводът на Районния съд, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, доколкото АУАН е съставен от компетентен по смисъла на чл. 416, ал. 1 във връзка с чл. 399, ал. 1 от КТ във връзка със Заповед № 0425/22.12.2010г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ орган – инспектор А., а постановеното НП е издадено от оправомощено длъжностно лице на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във връзка със Заповед № 3-0011/12.01.2010г. от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда” – инж. Е. А..

На основание параграф 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на КТ, доколкото

[фирма] е юридически лице, вписано в Търговския регистър, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, то същото има качеството работодател и при нарушение на трудовото законодателство следва да бъде подведено под административнонаказателна отговорност. Трудовият договор урежда правата и задълженията на страните по предоставяне на работната сила, доколкото същите не са в йерархична подчиненост, а са равнопоставени помежду си. В този смисъл цитираната норма на чл. 1, ал. 2 от КТ е обща по своя характер, като създаваща принципни правила относно уреждането на отношенията по предоставяне на работна сила само като трудови.

На основание чл. 62, ал. 1 от КТ „трудовият договор се сключва в писмена форма“. В хода на извършената проверка, обаче, не се установи дали Б. е в трудовоправни отношения с административнонаказаното дружество. На първо място, към дата – 29.01.2013г., работникът е попълнил собственоръчно декларация със следното съдържание – продължителност на полагания труд – един месец; работно време – 08-17 часа; почивен ден – неделя; възнаграждение – 20 лева на ден. Последната съдържа минимално изискуемите реквизити на евентуално сключен трудов договор, императивно определени от законодателя в чл. 66, ал. 1 от КТ. С оглед доказаните по делото факти лицето Г. Б. е престираал труд в обект на дружеството нарушител по време на извършване на проверката – 29.01.2013г., към който момент не е налице действителен трудов договор, регистриран по реда на чл. 62, ал. 3 от КТ в Националната агенция по приходите. Представени за обезпечение на обстоятелството защо работникът Б. полага труд на процесния обект са сключен след осъществяване на проверката граждански договор от 31.01.2013г. за период от 01.02.2013г. до 28.02.2013г. и договор за строително-монтажни работи между [фирма] и [фирма] от 08.01.2013г. с допълнения. От приложената към административната преписка справка за подадените уведомления по чл. 62, ал. 3 от КТ става видно, че към дата – 29.01.2013г. и 04.02.2013г. Г. Б. е в трудовоправни отношения с [фирма] на длъжност „кофражист“, а едва на 13.02.2013г. полагането му на труд в полза на [фирма] е удостоверено с регистриран трудов договор. За удостоверяване на горепосоченото е трудов договор № 64/31.07.2012г., непрекратен към 13.02.2013г., когато видно от справка за актуалното състояние на всички трудови договори за Г. Б. Б., представена от Териториална дирекция на Националната агенция по приходите, е сключен и трудов договор със [фирма], прекратен на 22.04.2013г. Следователно – към момента на извършване на проверката от служителите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С. - 29.01.2013г. и 04.02.2013г., е налице валиден труд договор между Г. Б. Б. и [фирма], непрекратен към 13.02.2013г. Немотивирано Районният съд е изложил аргументи за липсата на трудовоправни отношения между Г. Б. Б. и [фирма], като не е разгледал обстойно приложените по НАХД 8272/2013г., СРС, НО, писмени доказателства. Изпълнението на строително-монтажните работи на процесния обект е възложено на работниците и служителите на [фирма] въз основа на договор за строително-монтажни работи между [фирма] и [фирма] от 08.01.2013г. с допълнения към него. Не са установени по безспорен начин извършването на нарушението и в какво се изразява то. Посочените елементи от обективна страна на деянието не съответстват на действително осъществилата се фактическа обстановка, поради което и неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. За да бъде наложено административно наказание, то безпротиворечиво следва да се констатира

изпълнителното деяние, видът на нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които е извършено, и законните разпоредби, които са били нарушени. Вярно е, че към момента на извършване на проверката не е представен трудов договор № 64/31.07.2012г., но същият не се съхранява в трудовото досие на Б. от [фирма], а от страната по него - [фирма], и за което обстоятелство са направени писмени възражения в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН - вх. № 0092-1544/07.02.2013г.

Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ „работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева, а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лева, за всяко отделно нарушение“. За да бъде ангажирана административнонаказателна отговорност на [фирма], следва да е налице нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ. Неизвършването на процесното деяние, установено като факт от настоящата съдебна инстанция, обезпечава извод за незаконосъобразност и явна несправедливост на наложеното от административнонаказващия орган наказание „имуществена санкция“ в размер от 5 000 /пет хиляди/ лева, намалено с атакуваното решение в размер на 2 000 /две хиляди/ лева.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи не съответстват на действително осъществилата се фактическа обстановка, на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс касационната жалба следва да бъде уважена като основателна, а постановеното съдебно решение и атакуваното НП - да бъдат отменени.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 20.01.2014г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-и състав, по НАХД № 8272/2013г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2306421/18.03.2013г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ – С., с което за извършено нарушение на 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда на [фирма], ЕИК:[ЕИК], представлявано от П. С. Л., със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Изгрев“, [улица], Национален спортен комплекс, ет. 3, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева на основание чл. 415, ал. 3 от КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.....